

+ Земляки

Творчий колектив – в одній особі

Він – цілком самодостатня людина, котра, як мовиться, до чужої кишені за словом не полізе. Власне, Богдан Столярчук належить до тих митців, які своє покликання прагнуть реалізувати сповна. Не випадково сьогодні він і музикант непересічний, і працюючий краєзнавець, і плодовитий літератор, і лауреат низки краєзнавчих та літературно-мистецьких премій, член п'яти (!) творчих спілок, автор понад 40 музикознавчих, краєзнавчих та віршованих збірок, енциклопедій. А цьогогоріч отримав звання «Заслужений діяч мистецтв України», з ним ця розмова.

– Пане Богдане, у вашій сім'ї хтось був музикантом чи літератором?

– Ні, я родом зі звичайної селянської сім'ї, де просто не любили бити байдки. Щоправда, батько гарно грав на гармошці та акордеоні. Тож, мабуть, від батьків перейняв працюючість. Мені завжди хотілося самостійно торувати стежку в житті. А піти вчитися на скрипалю мені допоміг рідний дядько, котрий порадив батькам віддати мене в музичну школу. Відтак після школи за-

туту культури гуманітарного університету перейшов працювати доцентом кафедри музичного фольклору цього навчального закладу.

– Пане Богдане, кажуть, у Києві, коли ви презентували свою енциклопедію «Митці Рівненщини», вас запитали: «Скільки авторів над нею працювало?» І коли відповіли, що один, фахівці диву далися...

– Справді, це було так. Адже в книзі вміщено понад півтори тисячі мистецьких імен. Зрештою, коли з'яви-

у достоїлися диплома другого ступеня.

– Наскільки мені відомо, саме за енциклопедію «Митці Рівненщини» ви отримали міжнародну літературно-мистецьку премію імені Авеніра Коломийця. А хто до вас її удостоювався?

– Премію, засновану Лубенською організацією Національної спілки письменників України і названу ім'ям відомого подвижника українського відродження, письменника, театрального діяча, уродженця Дубровиччини, до мене вручали вар-

не вважаю себе професійним літератором. Найкраще ж вони пишуться мені в дорозі. Так і написалася не одна збірка. Я радий, що мав щастя працювати поруч із Григорієм Дем'янчуком, який був учителем з великої літери не лише для мене.

– То хто ж ви найперше: музикант, краєзнавець, літератор?

– Над цим ніколи не задумувався. Мені в однаковій мірі цікаво працювати і за нотним зошитом, і в архівах, і над словом. Що з того виходить – судити

кінчив Рівненське музичне училище, потім – Київський інститут культури та Одеську консерваторію.

– **А потім?**

– Спочатку я працював артистом оркестру обласного музично-драматичного театру та обласної філармонії. Опісля прилучився до педагогічної роботи, ставши викладачем класу контрабаса і бас-гітари Рівненської дитячої музичної школи №1 імені Лисенка та інституту культури. А з утворенням на базі педінституту та інсти-

лися довідники «Контрабасисти України», «Фольклористи Рівненщини» та «Композитори Рівненщини», реакція колег була подібною.

– **У чому ж секрет вашого авторства в одній особі?**

– Просто я люблю раціонально використовувати свій час. Спілкування з цікавими людьми, праця в архівах дають матеріал для написання книг. До речі, «Митці Рівненщини» на міжнародній виставці-ярмарку «Книжковий світ» у конкурсі «Мистецтво книги України»

шавському літератору Миколі Сивіцькому, скульптору з Торонто Аріадні Шум-Стебельській, етнографу з Канади Іванні Зельській, колишній дубенчанці, яка нині мешкає в Білорусі, Галині Калюжній, нашому незабутньому Григорію Дем'янчуку...

– **А коли прилучилися до написання віршів?**

– На початку 70-х минулого століття. Пам'ятаю першу свою добірку віршів, надруковану в обласній газеті на літсторінці «Провесінь». Вірші зі мною завжди, хоча

фахівцям. То моя радість і моя журба, мій душевний прихисток.

– **Пане Богдане, ви вірите в щастя? Зрештою, вважаєте себе щасливою людиною?**

– У найсвіжішій моїй збірочці ліричних віршів «Ти — маленька планета» є така мініатюра: «Щастя».

Відчуваю його тоді, коли дощинкою припадаю до твоїх губ.

Мабуть, справді без коханої людини світ би й світом не був.

Юрій БЕРЕЗА